

INMEDIAME

A pokol második kapuja

Szikora Klaudia

INMEDIAME

Szikora Klaudia

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Bevezetés

A történetemet már több évvel ezelőtt el akartam mesélni valakinek, de ez idáig gyűjtögettem a bátorságot hozzá. No és persze nem találtam érdemleges hallgatóságot. Így most úgy döntöttem, hogy nem egy-két embernek kell átadnom a megszerzett tudásomat, hanem ország világ hagy hallja ezt meg. Hagy olvassa el bárki, aki ambíciót érez magában erre és érdeklik a misztikus jellegű történetek. Bár még azon sem lepődnék meg, ha konkrétan ez az egy történet érdekelne bárkit. Illetve némi számvetést is tartok egykori önmagammal mialatt mesélek. Elmondásom alapján akárki könnyedén nyomába eredhet egy szinte már-már antiknak ható legendának. Egy mesének, amelynek valódiságát, igazság tartalmát nagy -nagy sajnálatomra a saját bőrömön kellett éreznem. Végig kellett néznem és átélnem minden ijesztő és rémisztő részletét. Egy életre megtanultam mit is jelent igazán az a kifejezés hogy borsószik a hátam. Vagy akár úgy is fogalmazhatnék, hogy futkosott rajtam a hideg. Tisztába kerültem vele milyen az, ha valaki hideglelés áldozata lesz. Hogy milyen minden

este álmomból felriadni. Ezeket a borzalmakat szeretném átadni mindenkinek.

A történetem egy valósággá vált legenda köré épül. 1990-ben kezdődött minden. Ekkor 23 éves voltam. Több éve éreztem már, hogy valami olyasmi vesz körül, ami számomra megfoghatatlan, elérhetetlen. Hogy van valami bennem, ami időnként felszínre tör, és sehogyan sem tudok úrrá lenni rajta. Volt idő, amikor ez elhatalmasodni látszott rajtam. Nem egyszer éreztem magamat túlzott biztonságban, mintha csak valaki vagy inkább valami vigyázott volna rám. Igazából már hozzá voltam szokva hogy nagyon rossz dolgok legfeljebb az orrom előtt történhetnek meg, de semmiképpen sem velem. Valóságosnak tűnő rémálmaim több mint öt éve kínoztak már. Hullámszerűen törtek be hétköznapijaimba, hosszú időre felbolygatva éjszakáimat.

Igazából nem gondolkodtam ezen sosem mindaddig, amíg nem kerültem közelebbi kapcsolatba a halállal magával.

Alice Needman vagyok. Minden 1990. február 3-án kezdődött.

I. Fejezet

A kezdetek

Reggel nyolcat ütött az óra, ezen felbuzdulva a fürdőszoba felé vettem az irányt. Tükrömbe tekintve egy talán idegennek látszó arc sejlett fel a félhomályból. Kissé másabb vonásokat hordozott, mint az addigi jól megszokott ábrázat. Azt hiszem komolyabbnak láttam és szinte már kiült rá az akkor tőlem elvárt felelősség tudat a ráncaimra is. Habár akkor még nem nagyon voltak ráncaim. Szép világ volt e tekintetben. De ez persze ábránd maradt. Az arc bizony az enyém volt. Abból a tükörből ugyanaz az Alice Needman pillantott vissza rám, aki addig voltam. Csak talán több volt a vállamon, mint egyébként. Kissé súlyosabb dolgok némi következménnyel.

A fésűm után nyúltam, hogy valamicskét emberibb külsőt varázsoljak magamnak. De sajnos ez a varázslat ismét kudarcba fulladt. Gondolatban máris egy másik frizurát találtam fejemen. Viszont ez sem tűnt az igazinak. Hát hiába. Sohasem sikerült megtalálnom a külsőmnek azon designét, amelyikre

bátran ki tudtam volna jelenteni:

- Ez az! Alice nincs most szebb és csinosabb nálad a környéken.

Habár erre addig visszamenőleg négy kerek évet nézve, nem is lett volna érdemlegesen időm. Ugyanis pontosan ezt az imént felemlített négy kerek évet a diplomám megszerzésével töltöttem el. És hát megvallhatom bátran nem igazán arról szólt az életem, hogy hogyan is nézek ki. Ha már kicsikét embernek láttak, már boldog voltam. Néha-néha persze azért akadt némi szabadidőm a ruhatáram felújítására, édesapám pénztárcájának nem olyan nagy örömére.

Jobbnak láttam sétálni egy nagyot a környéken, és közben számba venni hogyan fog alakulni az életem azután. Végre elmúlt a szokásos reggeli fülzúgásom is. Így újra és újra alkalmam nyílt ráeszmélni, hogy hogyan is engedhettem annak az igencsak nyegle modorú hölgynek álcázott szörnyetegnek, aki ingatlan közvetítéssel keresi a hamburgerére a pénzt, hogy New York egyik legzajosabb környékén lévő legdrágább lakást sózta rám. Néha túlzásban engedékeny voltam az emberekkel. No persze kivételt képeztek a férfiak és a családom. Nekik akkor sem engedtem volna

semmiben, ha fél lábbal könyörögtek volna előttem. Hébe-hóba ugyanis hajlamos voltam elfelejteni, hogy mi is az a sajnálat és kedvesség szavak. Lehetséges, hogy ideje lett volna már utána keresnem valamelyik értelmező kéziszótárban. Hátha sikerült volna tisztába kerülnöm e szavak jelentésével.

Egyszóval túlságosan magas decibeleket ütött meg a zaj szintje. De hát nem várhattam nagy változást, elvégre a lakásom a belváros szívében állt. New York pedig egyszerűen New York, és ezzel mindent elmondtam a csendességéről. Időnként azt sem tudtam eldönteni, hogy köd van-e odakint vagy amit látok, pontosabban, amitől nem látok az maga a szmog. Ahhoz képest, hogy alapvetően természetkedvelő ember vagyok még ma is, nem a legideálisabb hely volt ez számomra. Pláne nem állandó lakásomnak. No de úgy gondoltam, ha már híres neves újságíró leszek, akkor bizonyára elköltözhetek onnét. Addig is megtehettem volna, de ennek a lépésemnek az életem többi részére lett volna kihatása. Időnként áldozatokat kell hozni az álmainkért. A baj csak az, hogy nálam mindez nem időszakos volt, hanem állandósult tényező. Ott volt mindjárt rögtön példának a karrierem kérdése. Ha meg akartam volna felelni az elvárásoknak és az apámnak ügyvédnek tanultam volna. Viszont

egyrészt ideje korán sikerült átlátnom, hogy sohasem sikerült volna kilépnem a jogászi hírneve árnyéka mögül. Másrészt pedig sohasem vonzott olyan igazán ez a pálya. Néha-néha még magamért sem volt erőm kiállni, nem hogy másokért. Ezzel szemben az újságírás... hm... Az, az én igazi világom mind a mai napig. Semmit sem kedvelek jobban nála. Izgalmas és még sem kell kapkodnom vele, nem feszélyezett soha. Ugyanis utáltam, ha siettettek. Szerettem magamnak beosztani az időmet és pontosan tudtam is mire mennyi időre volt szükségem.

Kisgyermek korom óta ezt a pályát akartam választani, és akkor hogy a papír erről a kezembe került kissé zavarossá vált a végcél. Persze tudtam, hogy hogyan tovább, de valamelyest mégis megilletődtem a továbbiaktól. Megrémített, hogy elértem a céloom kapuját. De attól erősebbnek éreztem magamat, hogy másnak kelljen belöknie rajta. Talán kellett még egy kis idő hogy kellőképpen fel tudjam dolgozni. Mindig szükségem volt egy magam elé jó messzi távlatokban kihelyezett célra vagy célokra. Ezek hajtottak engem előre. Nap, mint nap.

A másik ilyen áldozat hozatal a részemről a magán életem sivárságának az oka volt.

Lehetőségen ugyan akadt bőven, de ismételten a karrierem állta az útját előttem éveken át ennek is. A férfiak nagy többségének véleményem szerint nem zsánerei az ambiciózus, túlzásban céltudatos nők. Persze tudtam, hogy vannak kivételek is ez alól. Jómagam belőlük kerestem egyet, de nem igazán sikerült megtalálnom. Bár szerintem ezzel nem vagyok és voltam egyedül nő társaim körében.

Felöltöztem szokásos pasztellszínű ruháimba, amelyekben mindig olyan nagyon jól éreztem magamat, és neki vágtam utamnak. Jól bezártam az ajtót magam mögött, mert a drága belvárosi környezetnek mindig volt és van is hátulütője is. Jelen esetben a folyamatos rablások. Sorra lettek feltörve a környező házak akkortájt. Ezért természetesen gondoskodtam egy biztonságosabb zár felszereltetéséről. Vagyis inkább azt mondanám így utólag nézve, egy atom biztos zár meglétéről gondoskodtam. Bár a lakás még olyan üres és túlságosan tág volt, hogy előre is sajnáltam azt a betörőt oda betévedt volna. Szerény meglátásom szerint Inkább engem sajnált volna meg a rabló és letett volna valamit a korábbi rablásaiból, ahelyett hogy elvitt volna bármit is. Azért azt mégsem tagadhatom le, hogy amitől a legjobban féltem az a magány. Bármennyire is takargattam ezt az érzést

magamban újra és újra felszínre tört. Próbáltam mással leplezni és igazából sohasem gondoltam rá. Nem mondtam ki sem hangosan sem hang nélkül nem írtam le és nem tudtam még megfogalmazni sem. Igaz mindvégig velem volt. Társamként kísért végig ez idő alatt. Hiába való volt nem akarnom felismerni. Ráébredtem már hogy ez az érzés csak annyi volt, hogy ha helyükre kerülnek a dolgok, amelyekre mindig is vártunk a félelem akkor mutatja meg magát az igazság képében. És az igazságra való ráébredéshez szükség van egy kis környezetváltozásra. A februári természet, amit odakint találtam felrázott, de nem pörgetett túlságosan fel. Kissé csípős volt a levegő, mégsem esett rosszul. A fák deres ágai között halványan sejlettek át a nap vékonyka sugarai. Gyönyörű szépnek szinte áttetsző üveg művészeti csodáknak hatottak. Az ember talán azt hittem volna, hogy egy-egy igazi műalkotás minden ág. Ahogyan lépdeltem, talpam alatt recsegett a pár centis hó. Ilyenkor mindig sikerült kizárnom a körülvevő zajokat és csak erre a hangra koncentráltam. Így ha figyelmesen hallgattam zenei hangokat véltem felfedezni belőle. Mire keresztül értem a parkon már egy egész klasszikus zenét hallottam, eredeti filharmonikusokkal előadva. A zenekar ott ült a park

szélén és játszott. Ekkor éppen Mozart szólt fülemben. Egyik ismert dallamára folytattam sétámat. Csak úgy megszokásból került egyik lábam a másik után. De végül haladtam. A fejemben légüres tér tátongott, és mégis az, az igazán felkavaróan rossz érzés, amit már említettem ott motoszkált az agyam táján. Bár ez ott ismételten nem volt megfogalmazódva bennem. Hirtelen feleszméltem tükör országból. Egy nem oda illő hang rázott fel. Hátrafelé tekintettem, de nem láttam semmit. Tovább indultam, de időnként hallani véltem ezeket a zajokat. Eredetük igencsak felkeltette érdeklődésemet. Úgy éreztem egyre csípősebb a hideg, amely az arcomat érte. Azon gondolkodtam kellett volna e még egy nagyobb sál. Vagy egy melegebb sapka esetleg. Elfért volna rajtam mi tagadás abban az időben. Újra hallottam a zajt, amely most már egészen biztosan fejem felől jött. Felnéztem az égre. Egy csapat hóbagoly szállt el felettem. Azt hittem nem hiszek a szememnek. A legelöl repülő madár a szemembe nézett. Ahogyan reám meresztette hatalmas kidülledő szemeit a hideg végig futott hátamon. Úgy látszott mintha valamiféle égi jel lenne az egész. Folytattam a sétát. Egy biztos, kellőképpen felriasztott a dolog az ábrándozásból. Egyre csak hűvösebb lett.

Valamilyen oknál fogva azon tűnődtem akkoriban, hogy az új lehetőségem, vagyis az első igazi munkám mellett talán képeznem kellene magamat. Nem volt konkrét elhatározásom ez ügyben mégis folyton ott vibrált agyamban a gondolat. Eltűnődtem, rajta vajon édesanyám életében milyen hobbit űzhetett például. Nem sokat tudtam róla, édesapám gondosan nem beszélt róla semmit sem. Fájhatott neki a halála, és nem tudta feldolgozni több év távlatában sem. Pedig a halál az egyik leg egyértelműbb dolog, ami minket földi halandókat érhet. Egy igen-igen ésszerű és végleges lezárása az életnek. Az élet az én felfogásom szerint egy cirkuszi mutatvány. Az hogy milyenre sikerül, hogy mennyire átható produkciót tudunk nyújtani az tőlünk, függ és persze az ezzel való elvárás egyénekenként más és más. A halál ennek a fellépésnek a vége és a taps mértéke is az előadás színvonalát tükrözi. Van, akit talán néha szeretném visszatapsolni, hogy ezzel érzékeltecsük nem volt meg a kellő hossza a fellépésnek. De ez már általában csak egy eltitkolt vágyunk marad örökre. Ezért ebben a kérdésben sohasem értettem egyet az apámmal. És a vallásokkal sem. Hiszen az ehhez való hozzá állásom alapján egyáltalában nincs élet a halál után. Nem léteznek szellemek. Habár ezt a kijelentésemet akár

hamarjában vissza is vonhattam volna, mert a majdnem hogy folyamatos rémálmaim sem erről tanúskodtak. De megegyező érvként használhatóak lennének az ellen tábornak.